

Donderdag 2 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Ik heb er al een ritje naar het dorp opzitten. De jongens krijgen deze week voor het eerst online onderwijs waarbij ze met een camera voor de computer moeten zitten. Zo kan de docent hen zien en zij kunnen de docent zien. De docent geeft dan echt les en er is gelegenheid voor vragen stellen.

De leerlingen kunnen elkaar ook zien. Alleen: daar heb je dus wel zo'n cameraatje voor nodig. En die moeten wij ook nog ergens hebben, twee zelfs, maar wààr...???

Zolder afgestruind, garage op z'n kop gezet, opslag in het voormalig hondenok omgespit, de meterkast uitgeplozen, nergens zijn die dingen te vinden...

Dus van morgen in alle vroegte met de jongste op naar het dorp twee nieuwe aan te schaffen, voor allebei de jongens één. Daarbij natuurlijk helemaal vergeten dat de Expert niet om 8.30, maar pas om 9.30 uur opengaat... als troostprijs ga ik even naar de supermarkt, echt een uitje, want de jongens doen tegenwoordig de boodschappen, dus ik kom niet meer in winkels. Ik moet even wennen aan alle maatregelen die ik moet nemen om binnen te komen, maar als ik eenmaal langs de schappen loop met mijn karretje, weet ik niet wat ik zie: komkommers 0,25 cent per stuk, en wat zie ik daar...? Een hele tray met begoniaatjes voor maar 0,50 cent!!! De sensatie die ik even in me voel opkomen, omdat een uliem koopje mij toelicht, verdwijnt echter meteen weer als ik me realiseer dat achter deze spotprijzen gedupeerde telers schuilen die hun produkten niet af kunnen zetten. Waarschijnlijk hebben ze voor een dump prijs hun waar af moeten voeren en is een footje alles wat er rest van hun handel.

Gisteren bereikte ons het verdrietige bericht van het overlijden van een geliefd gemeentelid. Wat zullen we haar allemaal missen! En wat is het moeilijk nu we als gemeente ook geen afscheid van haar kunnen nemen op de manier zoals we dat gewend zijn: in de kerk, met elkaar, in levenden lijve. De gevolgen van de crisis snijden in ons eigen vlees en bloed nu. En dat is pijnlijk om te merken.

Ik ben weer thuis. Geen cameraatjes. Wel een komkommer. En acht begoniaatjes in een tray. Ik zet ze op het aanrecht. Kijk ernaar. Eentje heeft al witte bloempjes tussen het groene bladerdek. Ik blijf er even naar kijken en denk aan haar die zo van bloemen hield, in de kamer, in haar tuin, in het plastic zakje met de stekjes die die kreeg als ik bij haar was geweest.

Dan pak ik een mooie bak, een zak potgrond en een schep: ik ga de plantjes poten.

En ik denk niet alleen aan haar, maar ook aan Hem op wie zij haar vertrouwen vestigde, haar hele lange lieve leven lang. En denk: dat is weer iets waar wij onze hoop voor de toekomst op kunnen enten.

Vrede zij met u, broeders en zusters,
en liefde en geloof van God de Vader en van Jezus Christus, de Heer.
Genade en onvergankelijkheid zij met allen die onze Heer Jezus Christus liefhebben.

Ds. A.E.I. Zaal

